

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština ,31. mart 2014. god.
Ref. br.:RK583/14

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

случaju бр. KI123/13

Подносилац

Afrim Karaxha

Ocena ustavnosti
 presude Vrhovnog suda, Rev. Mlc. br. 93/2011,
 od 1. februara 2013. god.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

у сastavu:

Enver Hasani, председник
Ivan Čukalović, заменик председника
Robert Carolan, судја
Altay Suroy, судја
Almiro Rodrigues, судја
Snezhana Botusharova, судја
Kadri Kryeziu, судја i
Arta Rama-Hajrizi, судја.

Подносилац захтева

1. Zahtev je podneo g. Afrim Karaxha (у daljem tekstu: подносилац), zastupljen od стране g. Mahmut Halimi i g. Betim Shala, advokati iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Vrhovnog suda Rev. Mlc. br. 93/2011 od 1. februara 2013. god., koja je uručena podnosiocu zahteva 25. aprila 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Rev. Mlc. br. 93/2011 od 1. februara 2013. god. U svojoj presudi, u predmetu koji se odnosi na podelu imovine stečene tokom bračne zajednice, Vrhovni sud je usvojio zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo državni tužilac i zahtev za reviziju podnetu od strane bivše supruge podnosioca, čime je preinačio presudu Okružnog suda u Prištini i potvrdio presudu Opštinskog suda u Prištini.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47 Zakona o Ustavnom суду Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 56 (2) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 14. avgusta 2013. god., podnositelj je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 30. avgusta 2013. god., na osnovu odluke GJR. KI123/13, predsednik je imenovao sudiju Snezhana Botusharova za sudiju izvestioca. Istog dana, odlukom KSH. KI123/13 predsednik je imenovao veće za razmatranje sastavljeni od: Robert Carolan (predsedavajući), Almire Rodrigues i Enver Hasani.
7. Dana 23. septembra 2013. god., Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio Osnovni sud u Prištini i tražio dostavljanje povratnice, koja ukazuje dan kada je presuda Vrhovnog suda, Rev. Mlc. br. 93/2011 od 1. februara 2013. god., uručena podnosiocu.
8. Dana 2. oktobra 2013. god., Osnovni sud u Prištini je podneo Sudu kopiju povratnice, koja ukazuje da je presuda Vrhovnog suda, Rev. Mlc. br. 93/2011 od 1. februara 2013. god., uručena podnosiocu 25. aprila 2013. god.
9. Dana 20. januara 2014. god. veće za razmatranje je većalo o izveštaju sudije izvestioca i preporučilo je Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnositelj zahteva je bio u braku sa bivšom suprugom od 1978. godine do 2000. godine.

11. Dana 5. novembra 1980. god., podnositac zahteva je zaključio ugovor sa svojom bivšom suprugom o kupovini stana u Prištini. Na osnovu spisa predmeta, proizilazi da je otac podnosioca zahteva doprineo određeni iznos za kupovinu tog stana.
12. Dana 12. avgusta 1982. god., podnositac zahteva, njegov otac i bivša supruga su zaključili ugovor koji utvrđuje da se, u slučaju spora između stranaka, stranke slažu da vlasništvo nad stanicom bude podeljeno na osnovu ulaganja svake stranke. Ovaj ugovor je overen od strane Opštinskog suda u Prištini (odluka br. 2709/12).
13. Nakon razvoda, 11. maja 2000. god., bivša supruga podnosioca zahteva i njihovo troje dece su ostali u njihovom zajedničkom stanu.
14. Dana 10. jula 2000. god., podnositac je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini, tražeći podelu imovine stečene tokom bračne zajednice, kao i vlasništvo nad stanicom za deo za koji su on i njegov otac doprineli za kupovinu.
15. Dana 12. jula 2005. god., Opštinski sud u Prištini je doneo presudu C. br. 330/2000, kojom je delimično odbio tužbeni zahtev podnosioca i usvojio u celosti protiv-tužbu njegove bivše supruge, potvrđujući da su podnositac zahteva i njegova bivša supruga suvlasnici, svaki za $\frac{1}{2}$ dela stana.
16. U gore navedenoj presudi, Opštinski sud u Prištini tvrdi:

[...]

“Dakle, tvrdnje tužioca – protiv-tuženog da je njegov doprinos veći, ocenjuje se bez uticaja na sudska uverenje. To jer kako proizilazi iz samih izjava parničara saslušanih u svojstvu stranke u ovoj stvari, veoma jasno se zaključuje da su oba supružnika angažovana u okviru konkretnih okolnosti slučaja, da su dohoci koje su primali na poslu bili približno isti, da razlika u primanjima i prihodima nije bila tog obima da bi se moglo predstaviti kao korišćenje jednog od strane drugog supružnika, da se tužena osim posla u preduzeću starala se i o tužiocu i njihovo troje dece, kao i o svim kućnim obavezama oko domaćinstva, što predstavlja dodatno angažovanje koje je u smislu člana 314. Zakona o braku i porodičnim odnosima od uticaja prilikom odlučivanja o obimu doprinosa svakog supružnika u sticanju imovine za vreme braka.”

[...]

„Dakle, u prisustvu činjenice da su ugovarači u ugovoru o kupovini stana bili tužilac Afrim i tužena [...], da je stan u katastru upisan samo na njihovo ime, kao i okolnosti da prema njima nijednom nije bilo zahteva od strane trećih osoba, sud ocenjuje da se ova stvar treba tretirati samo kao zajedničku bračnu imovinu. Navodi tužioca da su mu njegov otac i brat pomogli, u ovom slučaju se ocenjuje bez uticaja, jer ovako nešto nije urađeno samo za jednog supružnika. Dakle, u skladu sa zakonskim pravilima, pružena pomoć jednoj bračnoj zajednici se smatra da je pomoć za oba supružnika, samo ako nije prethodno drugačije određeno.”

[...]

17. Podnositac zahteva je uložio žalbu Jedinici sudske inspekcije pri Odeljenju pravde (UNMIK), tvrdeći nedolično ponašanje sudije Opštinskog suda kome je dodeljen ovaj predmet i nepotrebno kašnjenje postupka.
18. Shodno tome, 5. decembra 2005. god., direktor Odeljenja pravde, odgovorio je na žalbu podnosioca, navodeći da na osnovu istraga sprovedenih od strane Jedinice sudske inspekcije, Jedinica nije mogla naći uverljiv dokaz koji bi podržao tvrdnje podnosioca. Što se tiče dužine trajanja postupka, ustanovljeno je da je Sud održao 15 ročišta između 10. aprila 2001. god., dan kada je sudija imenovan za ovaj slučaj, i 12. jula 2005. god. dan kada je Opštinski sud u Prištini doneo svoju presudu. Prema ovoj Jedinici, kašnjenja u postupku se dešavaju zbog složenosti predmeta.
19. Protiv presude Opštinskog suda (C. br. 330/2000 od 12. jula 2005. god.), podnositac je uložio žalbu Okružnom суду u Prištini.
20. Dana 12. decembra 2007. god., Okružni sud u Prištini je rešenjem Ac. br. 953/2005 ukinuo presudu Opštinskog suda u Prištini (C. br. 330/2000 od 12. jula 2005. god.) i vratio predmet na ponovno suđenje prvostepenom sudu.
21. Dana 10. juna 2008. god., Opštinski sud je presudom C. br. 302/2007 usvojio tužbu biše supruge podnosioca i potvrdio da su podnositac zahteva i bivša supruga suvlasnici svaki za $\frac{1}{2}$ dela stana.
22. Podnositac je uložio žalbu Okružnom суду u Prištini na presudu Opštinskog suda (C. br. 302/2007 od 10. juna 2008. god.).
23. Dana 24. februara 2011. god., Okružni sud u Prištini je presudom Ac. br. 1546/2008 usvojio žalbu podnosioca zahteva i preinac̄io presudu Opštinskog suda (C. br. 302/2007 od 10. juna 2008. god.), kojom je usvojio tužbu podnosioca zahteva i potvrdio da je podnositac vlasnik dela stana za 85.48 %, a njegova bivša supruga, vlasnik dela stana za 14.52 %.
24. U gore navedenoj presudi, Okružni sud nalazi:

[...]

„Obzirom da je pred prvostepenim sudom u potpunosti utvrđeno činjenično stanje, ali je pogrešno primenjeno materijalno pravo kada je prvostepeni sud izvršio deobu bračne tekovine prema doprinosu supružnika, a ne prema njihovom pismenom sporazumu, to je valjalo prvostepenom суду preinac̄iti i vlasništvo nad predmetnim stanom utvrditi prema ugovoru OV. br. 2709/82, od 12.08.1982. god., i nalazu veštaka kojim je utvrđeno proceduralno vlasništvo prema ulaganju supružnika.“

25. Dana 19. aprila 2011. god., podnositac zahteva je podneo predlog Opštinskom суду u Prištini za izvršenje presude Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.), odnosno da obaveže svoju bivšu suprugu da preda posedovanje stana podnosiocu zahteva.

26. Dana 6. juna 2012. god., Opštinski sud je odbio predlog za izvršenje. Protiv odluke Opštinskog suda u Prištini, podnositelj je uložio žalbu Okružnom sudu u Prištini.
27. Okružni sud u Prištini odlukom (Ac. b. 574/2012 od 6. novembra 2012. god., je usvojio žalbu podnosioca kao osnovanu i vratio predmet na ponovno suđenje Opštinskom sudu u Prištini.
28. Protiv presude Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.), državni tužilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti i bivša supruga podnosioca, kao tužena protiv-tužilac, podnela je reviziju Vrhovnom sudu, tvrdeći pogrešnu primenu materijalnog prava i povredu odredaba parničnog postupka.
29. Dana 1. februara 2013. god., Vrhovni sud je presudom Rev. Mlc. br. 93/2011 usvojio kao osnovan zahtev za zaštitu zakonitosti i reviziju tužene – protiv-tužilaca, kojom je preinačio presudu Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/2008 od 24. februara 2011. god.) tako da je presuda Opštinskog suda u Prištini (C. br. 302/2007 od 10. juna 2008. god.) ostala na snazi.
30. U gore navedenoj presudi, Vrhovni sud nalazi:

[...]

“Da je prвostepeni sud pravilno primenio materijalno pravo kada je utvrdio da su parničari vlasnici na po ½ idealnog dela spornog stana utvrđenog kao u izreci presude.”

31. Vrhovni sud je u svojoj presudi dalje naveo:

[...]

“Ugovor o kupovini stana (overen u Opštinskom sudu u Prištini), dana 12.08.1982. god., zaključen između Afrima Karaxhe i [supruge], kao i oca Afrim Karaxhe, ne može da se smatra ugovorom o deobi zajedničke imovine parničara, kako to pogrešno ocenjuje drugostepeni sud. Način kupovine i sticanja svojine nad spornim standom je određen ugovorom o kupovini i sticanju prava svojine stanova od 05.11.1980. god., i to je imovina bračnih drugova stvorena tokom zajedničkog braka. Stoga, ugovor koji je kasnije zaključen, tj. dana 12.08.1982. god., na kome drugostepeni sud zasniva presudu; cilj parničara nije bila podela njihove imovine sporazumom, pošto je stan kupljen još 1980. godine. Ovom imovinom su sporazumno upravljali oboje supružnika i upisana je u javnim knjigama na ime oboje njih u skladu sa članom 310. istog zakona, kojim se predviđa da se prava bračnih drugova na nepokretnostima koje su njihova zajednička imovina upisuju u javne knjige na ime oboje bračnih drugova kao njihova zajednička imovina sa neopredeljenim delovima.

Pogrešna primena materijalnog prava se sastoji u činjenici da drugostepeni sud svoj stav nije zasnovao na drugim dokazima kojima se uređuje suvlasnistvo supružnika. Odredba člana 312. stav 2 Zakona o porodičnim odnosima, izričito isključuje mogućnost ugovaranja na štetu zajednički stečene imovine za vreme braka.”

[...]

“Doprinos supružnika ne može da se meri onako kako je to urađeno u veštačenju, pošto je veštak doprinos računao na osnovu kredita uzetog od strane supružnika i zbog tog razloga ne može da se oceni kao pravilna primena zakona. Dakle, s pravom se naglašava u reviziji i u zahtevu za zaštitu zakonitosti da je presuda drugostepenog suda doneta pogrešnom primenom materijalnog prava zbog čega je ovaj sud pobijenu presudu preinacio i presudu prvostepenog suda je ostavio na snazi.”

[...]

Navodi podnosioca

32. Što se tiče tvrdnji podnosioca i zahteva upućenog Sudu, tvrdnje podnosioca su podeljene na sledeći način:
- A. Tvrđanje u vezi sa postupkom pred Opštinskim sudom u Prištini; i
 - B. Tvrđanje u vezi sa presudom Vrhovnog suda.
33. Što se tiče postupka pred Opštinskim sudom, podnositelj zahteva tvrdi: [...] *“Opštinski sud je svojim postupcima i u nekoliko prilika povredio prava garantovana domaćim zakonima, Ustavom Kosova i međunarodnim aktima. Opštinski sud je odgovračio postupak koji je osetljiv i tiče se porodičnih odnosa. Održano je oko 15 - 16 ročišta od 10. aprila 2001. god., pa sve do 12. jula 2005. god. Sudija predmeta se nije dobro ponašala i nije jednako postupala prema strankama u postupku. Ista je zanemarila stalne tvrdnje podnosioca zahteva o proceni posebne imovine u imovini bračne zajednice, odbila je bez razloga pravne tvrdnje podnosioca zahteva o određivanju privremene mere u odnosu na zajedničku imovinu, odgovračila je izvršni postupak presude drugostepenog suda sve do danas i nije dozvolila da podnositelj zahteva koristi i drži „deo“ svoje imovine. Opštinski sud je postupak izvršenja pokrenuo na predlog podnosioca zahteva C. br. 572/11 od 19.04.2011. god., koji se još uvek nije okončao. Podnositelj zahteva je arbitarno lišen svog dela imovine postupcima suda.”*
34. U tom smislu, on tvrdi povredu člana 31.1 i 2 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], člana 46 [Zaštita Imovine] i člana 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava i člana 6. stav 1 [Pravo na pravično suđenje] i člana 1 Protokola br. 1 Evropske konvencije za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP).
35. Što se tiče presude Vrhovnog suda Rev. Mlc. 93/2011 od 1. februara 2013. god., podnositelj zahteva tvrdi da: [...] *“Vrhovni sud je odlučio isto kao i Opštinski sud, nije izveo kao relevantan dokaz posebnu imovinu podnosioca zahteva za vreme bračne zajednice, koji je podnositelj zahteva sve vreme isticao kako bi se utvrdilo da li ovaj dokaz ima uticaja na podelu imovine. U obrazloženju presude koja je bila poslednja prilika za podnosioca i gde je gajio nadu da će trijumfovati pravda, sud nije pružio jasne pravno – ustavne razloge u pogledu svih činjenica – dokaza koji su relevantni za donošenje jedne zakonite odluke, već je odmah ocenio kao neosnovane navode podnosioca zahteva te uopšte nije pomenuo član 5 ugovora – koji je jasno precizirao da u slučaju spora u bračno*

– roditeljskim odnosima, stranke su se složile da stan podele srazmerno ulaganjima svakog ugovarača.”

36. Podnositac zahteva dalje tvrdi da [...] “zbog donošenja nepravilne presude od strane Vrhovnog suda, povreda prava na podnošenje relevantnih dokaza, na pošten postupak, da intervencija ove prirode nije proporcionalna i dovoljna da se pojedincu obezbede procesne garancije koje su obavezne u jednom demokratskom društvu, a posebno u jednom društvu koje teži jačanju efikasnosti principa i standarda za pravilno suđenje i poštovanja zaštite ljudskih prava i sloboda garantovanih Ustavom i međunarodnim aktima.”
37. S tim u vezi, podnositac zahteva tvrdi povedu člana 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i člana 46 [Zaštita Imovine] Ustava, člana 6 [Pravo na pravično suđenje] i člana 1 Protokola br. 1 EKLJP, člana 7, člana 10 i člana 17 Univerzalne deklaracije za ljudska prava.
38. Podnositac zahteva zaključuje, tražeći od Suda da:

“Zahtev podnosioca smatra prihvatljivim;

- *U skladu sa pravilom 39 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo, naloži održavanje rasprave;*
- *Utvrди povedu individualnih prava podnosioca zahteva Afrim Karaxhe garantovanih članom 31, 46 i 54 Ustava Republike Kosovo, članom 7, 10 i 17 Univerzalne deklaracije za ljudska prava, članom 6 i članom 1 protokola 1 Evropske konvencije za ljudska prava u sudskim postupcima Opštinskog suda i u donošenju presude Vrhovnog suda Kosova; i*
- *Odredi bilo koje pravo za stranke u zahtevu, koje ovaj poštovani Sud oceni kao pravno osnovanim i opravdanim.“*

Prihvatljivost zahteva

39. Pre svega, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca, Sud treba da ispita da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovnikom o radu.
40. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. stav 7, Ustava, koji propisuje da:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
41. Pored toga, član 49 Zakona propisuje da “Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositac primio sudsку odluku”.
42. U ovom slučaju, Sud primećuje da su sva pravna sredstva propisana zakonom iscrpljena. Sud, takođe, primećuje da je presuda Vrhovnog suda podnosiocu zahteva uručena 25. aprila 2013. god., i da je on podneo svoj zahtev Sudu 14. avgusta 2013. god.

43. Dakle, Sud smatra da je podnositelj zahteva ovlašćena stranka i da je iscrpeo sva pravna sredstva dostupna primenjivim zakonom i da je zahtev podnet u roku od četiri meseca.

44. Međutim, Sud, takođe, treba da uzme u obzir pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.”

“(2)) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

*(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava,
[...], ili
d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.*

Tvrdnja u vezi sa postupkom pred Opštinskim sudom u Prištini

45. S tim u vezi, podnositelj zahteva tvrdi da: *”Opštinski sud je odugovlačio postupak koji je osetljiv i tiče se porodičnih odnosa. Održano je oko 15 - 16 ročišta od 10. aprila 2001. god., pa sve do 12. jula 2005. god. Sudija predmeta se nije dobro ponašala i nije jednako postupala prema strankama u postupku. Ista je zanemarila stalne tvrdnje podnosioca zahteva o proceni posebne imovine u imovini bračne zajednice, odbila je bez razloga pravne tvrdnje podnosioca zahteva o određivanju privremene mere u odnosu na zajedničku imovinu, odugovlačila je izvršni postupak presude drugostepenog suda sve do danas i nije dozvolila da podnositelj zahteva koristi i drži deo svoje imovine. Opštinski sud je postupak izvršenja pokrenuo na predlog podnosioca zahteva C. br. 572/11 od 19.04.2011. god., koji se još uvek nije okončao. Podnositelj zahteva je arbitarno lišen svog dela imovine postupcima suda.”*

46. Podnositelj zahteva tvrdi kašnjenje postupka od strane Opštinskog suda u Prištini u periodu između 2001. i 2005. godine i u periodu nakon što je podneo predlog za izvršenje presude Okružnog suda u Prištini Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.

47. Što se tiče prve gore navedene tvrdnje, odnosno period 2001-2005. godine, u cilju uspostavljanja vremenske nadležnosti Suda, treba da identifikuje, u svakom slučaju, tačno vreme navodnog uplitanja. Čineći to, Sud mora uzeti u obzir činjenice na koje se podnositelj zahteva žali i delokrug ustavnog prava za koje se tvrdi da je povređeno (vidi, *mutatis mutandis*, Blečić protiv Hrvatske, zahtev br. 59532/00, ESLJP, presuda od 8. marta 2006. god.).

48. U tom pogledu, Sud se poziva i na pravilo 36 (3) h), koje propisuje:

[...]

“(3) Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva:

h) kada zahtev nije ratione temporis u skladu sa Ustavom.”

49. Sud primećuje da se tvrdnja podnosioca zahteva u vezi sa sudskim postupkom Opštinskog suda u Prištini između 2001. i 2005. godine, odnose na vremenski period pre 15. juna 2008. god., dan kada je Ustav stupio na snagu i pre nego što je Sud imao sudske vremenske nadležnosti, stoga gore navedene tvrdnje podnosioca se smatraju kao nekompatibilne *ratione temporis* u skladu sa Ustavom (vidi, KI 25/09, podnositelj zahteva Shefqet Haxhiu, rešenje o neprihvatljivosti od 25. juna 2010. god.).
50. Što se tiče postupka o izvršenju presude Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.), Sud primećuje da je Opštinski sud u Prištini u svojoj odluci od 6. juna 2012. god., odbacio kao neosnovan predlog podnosioca o izvršenju gore navedene presude.
51. Opštinski sud u Prištini je obrazložio svoju odluku, nalazeći da je presuda Okružnog suda od 24. februara 2011. god., za koju je podnositelj zahteva predložio izvršenje, ne sadrži elemente izvršenja kao što se propisuje članom 26 Zakona o izvršnom postupku.
52. Protiv gore navedene odluke, podnositelj zahteva je uložio žalbu Okružnom суду u Prištini, koji je odlučio (odluka od 6. novembra 2012. god.) da vrati predmet na ponovno suđenje Opštinskom суду u Prištini. U međuvremenu, odnosno 1. februara 2013. god., Vrhovni sud je svojom presudom odlučio da preinači presudu Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.), za koju je podnositelj zahteva predložio izvršenje i odlučio da potvrdi presudu Opštinskog suda u Prištini.
53. U tom smislu, podnositelj zahteva nije potkrepeo svoje tvrdnje, pokazujući kako je odugovlačenje izvršenje presude Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.) od strane Opštinskog suda u Prištini povredilo njegova prava garantovana Ustavom.
54. Na osnovu spisa predmeta, podnositelj zahteva nije pokrenuo ovo odugovlačenje postupka izvršenja pred redovnim sudovima, niti je dokazao da je pokušao da ubrza postupak.
55. Dakle, ova tvrdnja podnosioca zahteva je očigledno neosnovana.

Tvrdnja u vezi sa presudom Vrhovnog suda

56. Što se tiče presude Vrhovnog suda, podnositelj zahteva tvrdi da: [...]”Vrhovni sud je odlučio isto kao i Opštinski sud, nije izveo kao relevantan dokaz posebnu imovinu podnosioca zahteva za vreme bračne zajednice, koji je podnositelj zahteva sve vreme isticao kako bi se utvrdilo da li ovaj dokaz ima uticaja na podelu imovine. U obrazloženju presude koja je bila poslednja prilika za podnosioca i gde je gajio nadu da će trijumfovati pravda, sud nije pružio jasne pravno – ustavne razloge u pogledu svih činjenica – dokaza koji su relevantni za donošenje jedne zakonite odluke, već je odmah ocenio kao neosnovane navode podnosioca zahteva te uopšte nije pomenuo član 5 ugovora [12. avgusta 1982. god.]– koji je jasno precizirao da u slučaju spora u bračno –

roditeljskim odnosima, stranke su se složile da stan podele srazmerno ulaganjima svakog ugovarača.”

57. U slučaju podnosioca zahteva, Vrhovni sud je potvrđio presudu Opštinskog suda u Prištini i preinačio je presudu Okružnog suda u Prištini (Ac. br. 1546/08 od 24. februara 2011. god.), pri čemu je zaključeno da je Okružni sud u Prištini pogrešno primenio materijalno pravo.
58. U tom smislu, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama i zakonu navodno počinjenih od strane Vrhovnog suda, osim u onoj meri u kojoj one mogu povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom.
59. Sud ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. To je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, García Ruiz protiv Španije, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god., stav 28; vidi takođe slučaj br. KI70/11, podnosioci zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.).
60. Ustavni sud može da razmatra samo da li su dokazi bili predstavljeni na pravilan način i da li su postupci, gledano u celini, bili sprovedeni na takav način da je podnositelj zahteva dobio pravilno suđenje (vidi, *inter alia*, Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva, zahtev br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava usvojena 10. jula 1991. god.).
61. Vrhovni sud je u svojoj presudi jasno obrazložio da: [...] „Ugovor o kupovini stana (overen u Opštinskom sudu u Prištini), dana 12.08.1982. god., zaključen između Afrima Karaxhe i [supruge] kao i oca Afrima Karaxhe, ne može da se smatra ugovorom o deobi zajedničke imovine parničara, kako to pogrešno ocenjuje drugostepeni sud. Način kupovine i sticanja svojine nad spornim stanom je određen ugovorom o kupovini i sticanju prava svojine stanova od 05.11.1980. god., i to je imovina bračnih drugova stvorena tokom zajedničkog braka.” i potvrđio da: [...] “je prвostepeni sud pravilno primenio materijalno pravo kada je utvrdio da su parničari vlasnici na po ½ idealnog dela spornog stana [...] ”da je presuda drugostepenog suda doneta pogrešnom primenom materijalnog prava zbog čega je ovaj sud pobijenu presudu preinačio i presudu prвostepenog suda je ostavio na snazi.”
62. Stoga, Sud primećuje da je obrazloženje u presudi Vrhovnog suda jasno i nakon što je razmotrio sve postupke, Sud je, takođe, našao da postupci pred redovnim sudovima nisu bili nepravični ili proizvoljni (Vidi, *mutatis mutandis*, Shub protiv Litvanije, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).
63. Zbog gore navedenih razloga, Sud smatra da činjenice predstavljene od strane podnosioca zahteva ni na jedan način ne opravdavaju tvrdnje o povredama njegovih ustavnih prava.
64. Prema tome, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa pravilom 36 (1) c), 36 (2) b) i 36 (3) h) Poslovnika o radu, dana 20 januara 2014. god. jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. DA PROGLASI da odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani

